

Den, som vid slutet av 1100-talet västerifrån närmade sig Lund, kunde knappast undgå att se det då nyuppförda klostret vid infarten till staden. Det var beläget ”nära nog i själva vallen mot väster” skrev långt senare biskop Mogens Mattsen 1587.

Monasterium sanctae Mariae et sancti Petri Lundis var klostrets officiella latinska namn, dvs S:ta Maria och S:t Peters kloster i Lund. I dagligt tal kom det att kallas Nunneklostret, då det var Lunds enda i sitt slag. Ibland fick det namnet Alla systrars kloster eller Vår Frus kloster. Dock var det just Marias namn, som småningom bortföll, så att det blev aposteln Petrus ensam som fick ge namn åt klostret. I klostrets sigill är det också Petrus som avbildas sittande med himmelrikets nycklar i sin högra hand. Det framgår av ett bevarat avtryck från 1487, som bevarats om än i något skadat skick.

Den första säkra uppgiften om klostret går tillbaka till tiden omkring 1164. Då undertecknade klostrets prior Escericus ett dokument och försåg det med klostrets sigill. Lunds mäktigaste man vid mitten av 1100-talet var ärkebiskop Eskil. Efter vissa stridigheter hade han 1137 lyckats bemäktiga sig ärkebiskopsämbetet efter sin farbror Ascer, som innehåft ämbetet i 48 år. Eskil har gjort sig känd inte minst som klostergrundare. Legenden påstår, att en dröm under studietiden i Hildeshelm låg bakom Eskils iver att grunda kloster. På åtskilliga platser i dåvarande Danmark och Sverige kom kloster till på hans initiativ. I själva Lund grundade Eskil utöver S:t Peters nunnekloster också ett premonstratenserkloster, Trefaldighetens eller Frälsarens kloster.

Under medeltiden fanns det inte mindre än åtta kloster i Lund. Liksom Allhelgonaklostret från 1000-talet tillhörde S:t Peters kloster S:t Benedikts orden. Därför fick också Allhelgonaklostret visitationsrätt över nunneklostret.

Tolv nunnor skall det ha funnits i S:t Peters kloster. Den först omnämnda föreståndarinnan hade titeln Priorissa och hette Cristina. Att hon hade denna titel och inte kallades abbedissa anses bero på att klostret som priorat var underställt Allhelgonaklostret. Priorissan hade den andliga ledningen av klostret. Priom, som utsågs av ärkebiskopen, svarade för klostrets världsliga angelägenheter. Vanligen var priorn präst och ledde då mässan och hörde nunnornas bikt. Men 1423 omnämns en lekman som klostrets prior. Det var rådmannen Ernst Budde. En av nunnorna kallades cantrix och var den som ledde sången i klostret. Benediktinerna hade rykte om sig att väl vårda den kyrkliga sången.

Genom gåvor och testamenten blev klostret efter hand mycket välbeställt. Utöver penninggåvor fick det jordar och rättigheter i Skåne och ägde mot slutet av sin existens inte mindre än 210 gårdar på skånsk landsbygd utöver gårdar i Lund, Malmö, Trelleborg och Landskrona. Därtill kom inkomster bland annat från Bornholm och ett fiske i Kastfors i Halland. Någon lekamlig nöd gick det inte på nunnorna i S:t Peters kloster. Så sent som 1508 stadfäste ärkebiskop Birger Gunnarsson sin företrädares kontrakt angående klostrets lekamliga försörjning.

Priom skulle se till att priorissan och de tolv systrarna försågs med ”öl och bröd, som de pläga, sju skäppor korn och fyra tunnor öl i veckan, sju tunnor smör vid Vår Frus nativitatis, fyra tunnor sill vid S:t Mickels dag, fem tunnor torsk, tolv vorder kabeljo, fyra vorder kolmule vid S:t Lars dag, fyrtio stycken fläsk, en halv tunna ärtor, en halv tunna bönor,

sju nötkreatur, en tunna ål, ett stycke marsvinsfläsk, en tunna lök, en tunna fårostar, tre tunnor korngryn, en tunna havregryn, tre tunnor bremersalt, husrum och foder till sex mjölkkor, all den ved och alla tejor, som tillkom klostret, trettio lödiga mark vid Marie nativitatis till kläder, sex pund olja att fasta vid, sex lödiga mark av deras fiske i Halland, fri kålgård, ett pund korn och ett pund havre att föda höns och gäss med samt sex kalvar uppfödda årligen hos klostrets bönder”.

För klosterlivet innebar reformationen 1536 ett dråpslag. Klostrens avskaffande gjorde byggnaderna överflödiga. Någon brutal snabb förändring betydde reformationen dock inte för S:t Peters kloster. Klosterbyggnaderna fick stå kvar ytterligare sjuttio år och nunnorna stannade kvar. De fick också ett tillskott genom att nunnorna från Bogsjö benediktinerkloster 1560 överfördes till systerklostret i Lund.

År 1541 fick Åke Sparre S:t Peters kloster i förläning på villkor att han skulle dra försorg om nunnorna. Märkligt nog blev den siste katolske prästen i S:t Peters kloster, Petrus Olavi Hallandus också den förste evangeliska prästen. Han var kyrkoherde från 1515 till sin död den 24 oktober 1546. Att underhållet av klosterbyggnaderna blev eftersatt är förståeligt. Men ännu 1587 stod byggnaderna kvar, om ock märkta av det tilltagande förfallet.

Christian IV gav 1606 Tyge Krabbe rätt att ta taksten från S:t Peters kloster till återuppbyggnaden av det nedbrända Övedskloster. Då Tyge Krabbe meddelat, att klostret var förfallet och hotade att störta in, om det inte reparerades, meddelade konungen, att han inte ansåg det nödigt att på klostret våga ”nogen gagnlös bekostning”. I stället föreskrev han, att Krabbe skulle låta nedbryta de hus, som var kvar av klostret. Att klosterbyggnaderna var helt försvunna 1667, vet man. Det framgår nämligen av en karta från det året.

Hur S:t Peters kloster en gång såg ut är det ingen som vet. I och med iordningställandet av kyrkogårdsområdet norr om kyrkan på 1800-talet togs de sista resterna av grunden bort.

Den romanska 1100-talskyrkan

När klostret byggdes vid mitten av 1100-talet, kom kyrkan att ingå som den södra byggnaden i en fyrkant. Det var en stenkyrka i romansk stil med långhus och halvrund korabsid. Av bevarade grundstenar vet man, att denna kyrka var smalare än den nuvarande. I den senares vapenhus i söder sitter inmurad till vänster i portalen en sandsten med ornering av samma karaktär som i Domkyrkans nordöstra kapell. Stenen har tidigare haft sin plats i den romanska kyrkan och ger en antydning om, att denna byggts vid tiden för Domkyrkans slutliga invigning 1145.

Möjligen kan då Domkyrkans i ordningen andre arkitekt, stenmästaren Regnerus, också ha varit den romanska klosterkyrkans arkitekt. Kyrkan saknade torn och det dröjde till slutet av 1200-talet, innan kyrkan fick sin första klocka. Den fick då sin plats i en klockstapel sydväst om kyrkan.

Den gotiska 1300-talskyrkan

Någon gång vid mitten av 1300-talet ansågs den gamla kyrkan för liten och revs för att ersättas av en ny. Denna skilde sig märkbart från sin föregångare. Den romanska byggnadsstilen hade ersatts av den gotiska. Spetsbågar hade ersatt rundbågar. Sandstenen som byggnadsmaterial hade utbytts

mot det röda teglet. Men anslutningen till klostret var densamma. Fortfarande saknades torn. Först vid medeltidens slut uppfördes det nuvarande, ganska blygsamma tornet och den gamla klockan överflyttades dit från sin fristående stapel. Kyrkan fick också en mindre klocka under senare delen av 1300-talet.

Klosterkyrkan anses utgöra ”ett av de renaste och ädlaste exempel på medeltidens tegelkyrkor i gotisk stil” (I Ingers). Den består av långhus utan särskild korbyggnad och försågs med höga, smäckra valv. Som väggekonsoler för dessa använde man arkitekturdelar i sandsten från den gamla kyrkan.

Kyrkan var inte enbart klosterkyrka utan också församlingskyrka för vad som i dagligt tal kallades Nunne sogn. Till denna hörde de strax utanför stadsvallen liggande gårdarna och småningom också hela Värpinge by. Mot slutet av medeltiden hörde också S:t Jacobs kyrka vid nuvarande Bytaregatan till klostret. En minnestavla finns uppsatt på huset där kyrkan en gång låg. Klostrets prior var också församlingspräst.

Kyrkans långhus var upplåtet åt församlingen. Nunnorna hade sin plats på en större läktare i väster. Denna vilade på sex valv, som uppbars av tre i kyrkans mittlinje ställda kolonner. Fram till den senaste restaureringen 1971-72 var fundamenten för dessa utmärkta i kyrkans golv. På vägarna syns fortfarande märken efter de spetsbågiga valv, som bar upp läktaren.

Till läktaren kom nunnorna direkt in från sina bostäder i klostret. Detta var byggt i två våningar med direktingångar till kyrkan från båda. På kyrkans nordvägg finns en med läktarskrank försedd öppning. Den har stundom kallats ”priorissans läktare”, men det anses osäkert, om priorissan haft sin plats här under gudstjänsterna. Den kan enligt professor Otto Rydbeck också ha varit avsedd för en cantrix dvs. den nunna som utförde växelsång med nunnekören på läktaren. I Karris kyrka på Ösel har professor Helge Kjellin påträffat en liknande anordning.

Klosterbyggnaderna norr om kyrkan bildade med kyrkan i söder en fyrsidig anläggning. Den omslöt en inre gård och runt denna gick en korsgång. Av denna korsgång finns det en bevarad rest med två vackra korsvalv i tornbyggnadens bottenvåning. Det är allt som är kvar av det gamla klostret.

Kyrkans huvudingång var på sydsidan, där ett mycket litet vapenhus var uppfört med ett sluttande tak mellan två strävpelare. Det byggdes om 1890 och fick då sin krenelerade överbyggnad. Samma år knackades också kyrkan ren från den vitkalkade puts, som täckte hela kyrkans yttre och som den haft sen 1835.

Reformationen

”Ingen stad i Norden kan uppvisa något liknande”, skriver Ragnar Blomqvist i sin Lunds historia beträffande kyrkotätheten i det medeltida Lund. Staden hade tjugosju kyrkor. Åtta av dem var förenade med kloster. Närmast kom Roskilde med tjugoen, Trondheim med sjutton, Visby med tretton och Uppsala med tio. Men reformationen 1536 gick hårt fram över Lunds medeltida kyrkor. Av dessa återstår nu endast två. Domkyrkan och Klosterkyrkan. Den senare räddades från nedrivning tack vare att den också var församlingskyrka. Däremot hörde annexkyrkan S:t Jacob till de kyrkor, som ansågs överflödiga i det nya kyrkliga läget och därför kom att rivas ned till grunden.

När klostret revs, blev de fyra dörröppningar som funnits i kyrkans norra vägg onödiga och murades igen. Först på 1900-talet har de tagits upp på nytt.

Restaureringar

Klosterkyrkan har under århundradenas gång ofta blivit illa åtgången av krig och förödelse. Många fejder mellan Danmark och Sverige gick fram över Skåne och drabbade också Lund. Det är strängt taget bara kyrkans murar, som står kvar sedan kyrkans tillkomst på 1300-talet. Av den medeltida inredningen finns ingenting bevarat. År 1653 var kyrkan nästan helt förstörd genom krig, men gång efter annan har den på nytt återställts.

En helt genomgripande restaurering skedde på 1920-talet. Den drivande kraften bakom denna var församlingens kyrkoherde, Sam Stadener, som tillträtt sin tjänst 1924 och som året därpå satte igång den restaurering, som i stor utsträckning återställde kyrkan i ursprungligt skick. I det då på nytt öppnade östra portvalvet i kyrkans norra vägg lät Stadener uppsätta två stentavlor, den ena med beskrivning av vad som skett med kyrkan i denna restaurering.

Texten lyder:

”Åren 1925-1928 blev Sankt Peters Klosters kyrka återställd, sedan mot den förhärjande fukten djupdränering skett inom och utom kyrkan, och återflyttades då altaret med sin medeltida altarskiva till den kvarliggande grunden för det forna högaltaret vid östväggen, mot vilken ett altarskåp restes, varjämte koret försågs med kalkstensgolv och korstolar och ljuskronor, kyrkans skepp med nya bänkar, orgelläktaren med nytt bröstvärn och ny orgel, under det att dopkor uppfördes vid västmuren, vartill kom att valv och väggar befriades från överslamning och puts samt fönstren förnyades och ett gammalt sydfönster under läktaren upptogs, vilket skedde då professorn vid Konst-högskolan Martin Olsson var kyrkans arkitekt och professorn sammastädes Olle Hjortzberg dekorerade sakristians bönenisch och Nils Nilsson i Östertull var kyrkans byggmästare, samt då dess byggnadsnämnd bestod av domkyrko vicepastorn Josef Hartler såsom ordförande och landstingsmannen Magnus Jönsson i Östra Torn jämte Klosters kyrkoråd. Församlingen till nytta Gud till ära.”

Mitt emot denna tavla sitter en annan med text som talar om det högtidliga återöppnandet men också om detaljer i restaureringen liksom om tjänste- och förtroendemän i församlingen:

”År 1928 blev på HELIGE MIKAELS DAG Sankt Peters Klosters kyrka återinvigd av biskopen Edvard Rodhe och då blev denna gamla port, som länge varit tillmurad, högtidligt tagen i bruk, sedan å den försvunna korsgångens plats blivit uppförd sakristia med skrudkammare och förrum och arkiv jämte värmekällare, och sedan korsgångens sista kvarstående valv i tornet blivit förstärkt samt tornets två gamla tillmurade dörröppningar mot kyrkan upptagits, likasom ock den mitt emot predikstolen sittande stora väggnischen öppnats och en liten läktare upphängts framför den, och skedde denna invigning då hovpredikanten Fridolf Natanael Ekdahl i Fjelie var prost och biskopen över Strängnäs stift Sam Stadener var kyrkoherde och musikdirektören Trygve Wåhlin var klockare och Nils Ljungström var kyrkväktare, samt då kyrkovärdarna Ola Svensson i Pilahusen och Lars Hansson i Värpinge jämte Hans Andersson i Stadsbudstomterna och Nils Strand i Klosterhyckan voro kyrkoråd. Frid vare detta hus evinnerligen.”

Det var en genomgripande restaurering, som återgav kyrkans inre dess ursprungliga utseende. Genom att putsen försvann och de igenmurade dörröppningarna upptogs blev de stickbågiga valven på norrväggen åter synliga liksom märkena av de valv, som en gång uppburet nunnornas läktare.

Men ombyggnaden blev dyr. Det beviljade anslaget överskreds med 36 874 kronor och 69 öre, ett för den tiden betydande belopp. På upprörda kyrkostämmor diskuterades betalningsskyldigheten

för överskridandet. Men när upprördheten lagt sig var alla överens om att församlingen var att lyckönska till sin kyrkas förnyade gestalt.

Åren 1971-72 genomgick Klosterkyrkan en ny restaurering. Anledningen var en spricka i valven, troligen förorsakad av trafiken på Trollebergsvägen. Arkitekt var denna gång Torsten Leon-Nilson. Valven förstärktes. Kyrkan gjordes handikappvänlig. Bänkinredningen förnyades enligt tidens krav. Ny armatur anskaffades. En trappa upp bakom ”priorissans läktare” hade tidigare inretts ett samlingsrum. Vid restaureringen 1971-72 omvandlades detta till kapell, närmast för enskild andakt.

Kyrkans inventarier

Av ursprungliga inventarier i Klosterkyrkan finns ingenting kvar. Allt har spårlöst försvunnit. En interiörbild, tagen före den genomgripande restaureringen 1925-28, visar en grårappad, slutet interiör. Någon sakristia fanns inte. Ett skrank avskilde platsen bakom altaret. En altartavla fanns över altaret. Valvöppningen in till vad man ansett vara priorissans plats var markerad, men den träkonstruktion, som troligen funnits under medeltiden, hade försvunnit med klosterbyggnadernas nedrivning.

Altarskåpet, som är en triptyk dvs. tredelat, tillfördes kyrkan så sent som 1931 tack vare en donation av makarna Anders och Marna Persson. Hos en auktionsfirma i Frankfurt am Main inköptes altarskåpet till ett pris av 3 680 RM eller 3 271,52 kronor. Det är ett Mariaskåp, tillverkat i Köln mot slutet av 1400-talet, och har Madonnan med Jesusbarnet som centralfigur. På ömse sidor ses S:t Nikolaus och en okänd biskop, medan S:ta Katarina med svärdet och S:ta Barbara med kalken placerats på sidostyckena. På predellan under själva skåpet håller två svävande änglar fram Veronikas svetteduk. När skåpet stängs under passionstiden, träder på flyglarnas baksidor

fram för församlingen dels S:t Sebastian med pilarna, dels en biskop med modellen av en kyrka.

Predikstolen härstammar från början av 1600-talet. När den tillverkades använde man den tidigare predikstolen till att klä insidan med. Därför kan man än i dag få en uppfattning om, hur reformationstidens predikstol från 1540-talet sett ut med sina veckornament. Dörren in till trappan, som ursprungligen var vänd mot öster, har av Otto Rydbeck tillskrivits träsnidaren Jacob Kremberg liksom predikstolens fyra evangelistfigurer. Baldakinen över predikstolen är av senare datum. Den är försedd med Adolf Fredriks och Lovisa Ulrikas initialer och har alltså tillkommit strax efter 1750.

I en nisch i koret finns en skulptur föreställande aposteln Petrus. Den är skänkt till kyrkan av Margit och Gunnar Edström och har tidigare stått i en barockkyrka i Prag. Ytterligare en Petrusbild finns sedan 1951 i en nisch på kyrkans norra vägg. Den är skuren i trä av konstnären Roland von Bohr i München.

De båda ljuskronorna av mässing är skänkta till kyrkan, den ena 1669 av handlanden och rådmannen Haagen Christensson Bager och hans hustru Kirstine Thomisdotter, den andra, större, 1670 av okända givare. Kyrkans tidigare ljuskrona hade förstörts av soldater i kriget 1644.

Konstnärlig utsmyckning

För de i kyrkan befintliga muralmålningarna svarar professor Olle Hjortzberg.

När vid restaureringen 1925-28 altaret på nytt murades upp på det medeltida altarets grund och försågs med den gamla altarskivan, uppdrogs åt professor Hjortzberg att utföra målningar på altarbordets framsida. Mot en violett bakgrund har här en rad kristna symboler framställts kring ett mittparti, som uppstår bokstäverna I N R I (Pilatus överskrift på korset: Jesus från Nasaret judarnas konung) och en vinranka.

Antemensalet är indelat i olika mindre fält, vart och ett upptagande någon biblisk symbol, där druvklasen återkommer i flera fält. I övrigt ser man de fem bröden, fisken, ankaret, törnekronan, spikarna, hammaren, tången, ättiksvampen och spjutet, livklädnaden, tärningar och gissel, båt med segel, lykta, tupp, kniv jämte öra.

I kyrkans västra del under orgelläktaren inrättades ett dopkapell. Också detta fick Olle Hjortzberg i uppdrag att förse med målningar. På väggen mot söder framställs Jesus välsignande barnen och på den motsatta väggen ser man Jesus döpas av Johannes döparen. I nischen mot väster symboliseras den helige Andes närvaro i dopet av en vit duva, som avtecknar sig mot guldskimrande strålar.

I sakristian, där väggarna bekläddes med panel, inrättades en bönenisch för prästens andakt. Åt professor Hjortzberg uppdrogs att med målningar utsmycka väggarna i nischen. Som tema valdes scener ur Petrus historia. I mitten illustreras legenden om Petrus möte med Kristus, då han vill fly bort från Rom. Över de båda gestalterna på Via Appia står texten: ”Herre, vart går du?” ”Jag går till Rom för att än en gång korsfästas.”

Till vänster ser man en båt med nät och Petrus samt Jesu ord till denne: ”Har du mig kär. Födmina får, Följ mig.” Här liksom på motsatta sidan finns en skål i polerad, röd Ölandssten med avlopp för nattvardsvin och dopvatten och med texten: ”Fons de domo Domini egreditur” (källan rinner upp från Herrens hus). Till höger återges resultatet av det stora fiskafånget. Här står Petrus ord: ”Gå bort ifrån mig, Herre. Jag är en syndig människa.” Över piscinan står här: ”Propter multos effunditur” (utgjutet för många).

Att bönenischens konstnärliga utsmyckning är resultatet av en donation erinras man om genom den text som målats i kanten av nischen: ”Av kärlek till gud och hans ord har en ringa tjänarinna bekostat denna böneplats åt prästen i S:t Peters Kloster. Gud löne henne.”

Orgeln

Kyrkans orgel invigdes 1959. Den är ett verk av den kända danska orgelbyggarfirman Marcussen & Son. Orgeln har fått följande disposition:

HV:	RP:	BV:	Pedal:	Koppel:
Principal 8	Gedackt 8	Gedackt 8	Subbas 16	H+B
Oktava 4	Principal 4	Rörflöjt 4	Oktava 8	H+R
Oktava 2	Koppelflöjt 4	Principal 2	Gedackt 8	P+H
Rörflöjt 8	Kvintadena 2	Nasat 1 1/3	Oktava 4	P+R (4)
Spetsflöjt 4	Scharf III	Cymbal II	Mixtur III	P+B
Sesquialtera	chor	chor	chor	
II chor	Krumhorn 8	Vox humana 8	Fagott 16	
Mixtur IV chor	Tremulant	Tremulant	Skalmesja 4	
Trumpet 8				

Kyrkklockor

I cirka 700 år har Klosterkyrkans storklocka kallat till gudstjänst och gör det fortfarande. Den göts alldeles i slutet av 1200-talet. Som enda utsmyckning finns på klockan fyra små ornament, varav ett är ett kors. Den mindre klockan från senare delen av 1300-talet har ett gjutarmärke som avslöjar att Andreas Laurentii gjutet klockan. På den finns bokstäverna I H C samt ett kors. Klockan sprack 1906 och fick sin plats på universitetets historiska museum. Den ersattes av en ny lillklocka.

Gravar i kyrkan

Klosterkyrkans gamla altarskiva har en relikgömma. Vad som en gång förvarats där, vet man inte, men i relikens närhet inne i kyrkan gravsatte man under medeltiden främst de döda som hörde klostret till. Därutöver kom man att använda området närmast kyrkan i öster och söder för begravningar.

Vid grävningar i kyrkan har gravar från den äldre medeltiden påträffats såväl inne i den medeltida kyrkan som norr och söder om denna. Då de senare delvis var belägna under den nuvarande kyrkans grundmur, kan man därav sluta, att man begravt de döda alldeles invid den äldre kyrkans murar. Denna var smalare än den nu befintliga.

Inne i kyrkan har sex skelett utan spår av gravanordning påträffats och av sju romanska gravar befann sig tre inne i kyrkan. Tydligt var det klosterfolk, som begravdes i kyrkan eller strax intill muren. Efter reformationen togs området söder om kyrkan ned mot Trollebergsvägen i bruk som begravningsplats för församlingsborna.

Vid Klosterkyrkans restaurering 1925-1928 placerades korets mitt framför altaret en minnessten över alla de okända som fått sitt sista vilorum i kyrkan. Stenen har följande inskrift: "Åt i kyrkan gravsatta redde detta vilorum år 1927. Jag får bo i Herrens hus evinnerligen. Dav ps 9-3 v 6" Under texten har i stenen huggits in en bild av aposteln Petrus med bok i ena handen och nyckel i den andra.

Av äldre gravstenar äger Klosterkyrkan ytterligt få. Norr om minnesstenen finns en från 1600-talet med texten: "Her ligger begravden SOFFEREN NELISSEN BRUN som dode anno 1619 den 3 december udi Herren. Gud gifve hannem end gleidelige opstandelse met alle fhro Christen Amen."

Gravstenen på södra sidan om minnesstenen har i alla fyra hörnen medaljonger med änglabilder. Längs kanten löper ett citat ur Paulus brev till Romarna kap 14. Själva gravtexten har följande lydelse: "Her under ligger begravden den ehrebome och velbetrodde mand IEPPE IÖNSSON Hs Högvärdighet Her biskoppens fullmechtige som sl. af thenna verldene afled den..... med 2 sina fordom älskelige hustrur ehreborne gudfruchtige och døgdesamme matroner hustru Karin Erichsdotter som sl døde den 20 november 1622 i hennes ålders 56 åhr samt Sophia Jönsdotter som sl afsomnade den Gud förläne dem med alla christroga en frögdefull upståndelse på vår Herres Jesu Christi tillkommelses dagh" För såväl Jeppe Jönsson som hans andra hustru saknas såväl dödsdag som år.

I mittgången i höjd med ingången från sydsidan ligger en annan gravsten, där dödsår och datum nöts bort. I stenens hörn står bokstäverna IHS (Jesus Hominum Salvator). Texten lyder: "Her ligger begravet erlig oc gudfryctig qvinde Jehanne Lauris dotter som dode anno den Gud gifve hende en gledelig opstandelse. Det er lo visseligen sant oc it dyrt ord at Jesus Christ kom til verden at gore syndere salig i timelig.